

Vadócképűnek, látod, vén vagyok.
Így hát most a lakásban állok
négykézláb, növelem zombor fülem.
... Kinek-kinek e józan világban
csillanjon valami misztérium.

Hisz volnék kicsapva vigalmas,
sóhajtatom! De milyen a világ —
látnám a buja kórót, a kutat,
s félek, nem mennék közelebb,
nem hinnék lágyságában, vizében.

TANDORI DEZSŐ

Az örök lakás

Apám én aki tudod milyen kényes vagyok a helyszínekre
és tulajdonképpen hibáztass sehova se vágyom
meglehet szaladok de nem hova-sietve
s igazán egy helyen társas csak a magányom
miért hogy nálad mégis nagyjából megtalálom
egy-egy állapotom kellő összetevőit
és úgy dőlhetek hanyatt egy sarokban az ágyon
hogy ha arra se gondolok az Eltávozott-Ő itt — — —
nem te nem Ő nem én nem az-aki-velem-van
három jelenvaló és Egy ki-tudja-hogy
nem ez a gondolatsor ha ülök fotelodban
mely látom már alig-alig a fotelod
valami más teszi hogy itt úgy megvagyok
ahogy egyebünnét minden jóból hiányzom
és ha megfordulok nézem az ablakot
a mindig esti fénykort egy sem az én lakásom
itt bent a régi csillár a régi lámpa egyre
és ez is oly kevés fény ez csak visszaverődik
hanem ahogy a rím ráfut belső sínekre
s a pályaudvaron már várják érkezőit
megjönnek elmerülnek ölelkező-alakban
vagy egynémelyikük maga hazakocog
és egy mindig is úgy akár a kés a vajban
nem hordártargoncák utasok kofferok
de szétnyílik körülte épp az ami megőriz

és újra összezárul mögötte ami megvan
fentről látná magát látná hogy ott van ő is
aki mindig sehol sehol sehol szeretne
apám így érkezem most-majd-lakóhelyedre
csak egyfelől jövök bár sokfelé maradtam

A park

Feleségemnek

Ha meghalok, medvéink rád maradnak.
Változataként egy „Csináld magad!”-nak.
E két sort itt azért adtam neked,
mert azt mondtad: „Ha a növényeket
kérdéznék meg, hogy milyen a világ,
ha ők írnák embertörténetünket,
a földkotróval széttört parki fák:
széttörne úgy ez-az, mi most kitüntet.”
Mert azt mondtad: „Milyen óvatosan
rakják az első földhányás-hegyet;
rágondolnak: a fű alatta van!
És aztán? Végül? Elegyengetett
földhányás-sík a még-egy-napja-park...!”
Ha meghalok, mind, ami visszatart
— ami nemcsak az életöszönöm,
élet-órám rugója, gépi szerv-lét —,
mind, amihez valóban van közöm,
a tiéd lesz; ahogy már a tied rég.
Medvéink: egy ilyen növény-világ,
bár ezt ők most csak hallják, de nem értik,
s ha írják a medvehistóriát,
így talán: „Medvéiket lenövényzik...”
Medvéink: — nem, nem! nem jelképesek,
és így, szerencsére, nem képesek
jelezni se, mitől kint-bent viszolygunk:
a „társaságban”, mellyel semmi dolgunk,
s „magunkban”, ha ember-mélyén, alul,
földhányással megápolat fű lapul.